

El secret del somriure de la Lisette

L'any 2009, durant una trobada de Mons. Echevarría amb milers de persones a Monterrey, la Lisette, cooperadora de l'Opus Dei, va explicar-li que es trobava perduda en un lloc allunyat de l'Església. Quatre anys després, la Lisette segueix vivint diàriament el consell que li va donar el Prelat en aquella ocasió. En aquest testimoni explica com es va apropar a l'Opus Dei.

26/10/2013

Al precipici i d'allí a l'Obra

Sóc Lisette Caullieres Elizarrarás, cooperadora de l'Opus Dei. Diria que tinc dos treballs ordinaris: a casa meva, perquè sóc dona, i un altre aquí, al despatx, que és un treball professional. Sóc advocada i des de fa gairebé divuit anys em dedico al servei públic, els últims nou anys específicament a l'àrea de seguretat.

Cal tenir en compte que abans d'arribar a l'Opus Dei no creia en Déu, ni tampoc respectava l'Església catòlica com un ens diví. Així doncs durant molts anys de la meva vida vaig pertànyer a una agrupació de lliure pensadors.

Efectivament, vaig usar [a la reunió amb el Prelat] la paraula "acollir"

perquè el passar d'un lloc a un altre, per a mi era llançar-me a un precipici. I quan et llances a un precipici, on no saps què hi ha després, doncs caus i en surts ferit. En aquest moment necessites qui t'aculli. L'Opus Dei em va cuidar, em va acompanyar i després em va ensenyar una altra forma de vida.

Vaig conèixer l'Opus Dei pels seus "detractors". Vaig estudiar força temps llibres que parlaven malament de l'Obra. També vaig tenir l'oportunitat de treballar molt a prop de la Universitat Panamericana, llavors va ser relativament senzill aconseguir un telèfon d'algun centre de l'Obra, trucar perquè em donessin una cita, arribar-hi -encara recordo el nom de la numerària que em va obrir la porta-, entrar i parlar.

Així de simple és en realitat com vaig arribar a l'Opus Dei, i així, senzillament, he romàs a l'Opus Dei

gairebé vint anys. Recordo molt bé que aquest dia vaig conversar breument amb una numerària -molt jove, per cert, jo tenia vint anys, però tot i així em va semblar molt jove- i gairebé immediatament vaig entrar al confessional a parlar amb el sacerdot. La meva primera impressió de l'Opus Dei va ser aquesta: gent jove, vivaç, oberta.

Amb la confiança de caure-li bé a Déu

Somriure al Senyor és fàcil... la mortificació és somriure al qui et cau malament, però Déu no et caurà malament, i tens la confiança que tu li caus bé a Déu i Ell t'estima tal com ets. Amb l'Opus Dei passa una mica això: per a mi va ser i segueix sent un privilegi estar a prop de l'Opus Dei perquè mai van voler canviar-me, mai van esperar grans coses de mi, potser només el somriure, que jo

arribés amb un somriure al centre de la Obra.

La veritat és que a vegades la vida es complica, però a mi el que em funciona, el que em serveix, és anar al confessional. Tinc una gran devoció per la confessió. Per a mi, esperar per entrar al confessional, entrar-hi i confessar-me, és justament el que em permet mantenir un cert nivell de pau interior -cert nivell, perquè no sóc santa- i, sense cap mena de dubte, el somriure. No importa la dificultat que jo hagi hagut de dir-li al sacerdot en la confessió, un cop que jo en surto, per a mi, efectivament, és "creu i ratlla".

Jo sempre animo la gent que s'apropi a confessar-se, i si no creu en Déu, que s'apropi a parlar amb un sacerdot, perquè fa molt bé. Uns anys, els tres o quatre que va trigar pròpiament la meva conversió, vaig

estar prop de l'Obra sense creure en Déu; parlava amb el sacerdot però no em confessava. Crec que finalment, va ser l'efecte de la confessió en el meu cor allò que va fer que canviés i que avui, cada dia, fa que millori una mica, si he donat uns quants passos cap enrere durant la setmana, confio que el dia que vaig a confessar-me començaré una altra vegada.

Els cooperadors i la rebel·lia de sant Josepmaria

Un cooperador és una persona que, sigui creient o no, per afecte a l'Opus Dei, o a alguna iniciativa social de l'Opus Dei, coopera, aporta alguna cosa: oració, treball o recursos. En el meu cas particular, em vaig fer cooperadora i tot i abans de creure en Déu i, per descomptat, molt abans de creure en l'Església.

També crec que un cooperador és una persona que estima moltíssim sant Josepmaria; jo particularment

l'estimo moltíssim, sempre l'he estimat i sí estic segura que sóc una fan d'ell.

La primera ocasió que vaig tenir oportunitat de veure'l en un vídeo, ell estava en una tertúlia on li diu a una persona jove, que ell també és rebel. Cal considerar que jo el vaig veure quan tenia uns vint anys, probablement tenia la mateixa edat d'aquella persona que li va fer la pregunta. Ell deia que està amb els rebels, però amb els rebels que volen canviar les coses per a bé, que volen aportar. Jo en aquella època em considerava justament aquesta persona: una persona molt rebel, però que havia optat per una rebel·lia útil perquè les coses canviessin amb base en la justícia.

Llavors, que aquest home de sotana ho digués amb aquesta vehemència amb què parlava, va ser precisament el que em va fer pensar que potser

valia la pena seguir escoltant totes
les altres persones: les numeràries,
els sacerdots, tot el que significa
l'Opus Dei.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/el-secret-del-
somriure-de-la-lisette/](https://dev.opusdei.org/ca/article/el-secret-del-somriure-de-la-lisette/) (07/08/2025)